

SÜÜ HIND

krimiromaan

M A D I S K I V I N E

Toimetaja: S. Rattiste
Kaante kujunduse idee: Madis Kivine
Kaante kujundaja: Jaan Lehismets
Küljendaja: Vallo Hallik

© Kõik õigused kaitstud

Teose sisu eest vastutab autor

ISBN: 978-9908-866-03-1

Trükk: **Arial Bold**
P R I N T

Kirjastus Hea Tegu
www.fil.ee

Eluredel on täis pinde
ja need torkavad kõige valusamini siis,
kui libiseme allapoole.

W. Brownell

Sisukord

1. See on alles algus	9
2. Mäng on alanud	19
3. Veel ei koitnud	30
4. Öö, mis muutis kõike	40
5. Murdepunkt kahtluste ja lootuste vahel	84
6. Muutunud ajad, muutunud inimesed	121
7. Jälg – raha lõhn	138
8. Ajaga võidu	157
9. Tuhat põhjust muretsemiseks	169
10. Eksituste rada	196
11. Maskid langevad – tõe hind	222
12. Maskeraad	249

1. See on alles algus

Ta ei pidanud seda kunagi uuesti nägema, taaskord läbi elama. Vähemalt nii ta uskus, nii ta lootis ... Aga! ... Eks tarkuseteragi ole selline, mis ütleb, et kui sa kardad midagi kogu hingest, võibki see lõppude lõpuks tõeliseks muutuda. Kui enamiku inimeste jaoks oli noorusaeg justkui lõputult soe lillerikas kevad täis rõõmu ja naeru, mille meenutamine tõi silmile sära, siis Melissa Soopalu jaoks oli paljude aastate taguse õhtu sündmus tekitanud nüüdseks õudu ja ennekõike häbi – kuidas ta sai nii teha?

See oli vana video – udune, halva valgusega, keegi naeris taustal. Ja siis – stoppkader. Seal oli tema teismelise tüdrukuna.

Keegi tundmatu oli selle video talle saatnud ja sõnum lõppes lausega:

„Tunnista üles, mida sa tegid, mida nägid ... Või muidu!”

„Mida helli,” podises Melissa rohkem seesmiselt kui väliselt. Tema sees hakkas keerama ning keha läbisid kontrollimatud vapped. Väliselt püüdis ta aga igati rahulikuks jääda, et mitte teiste kontoris olijate uudistavaid pilke püüda. „Mida helli!?” keerles ta peas ikka taas ja taas. Ta püüdis ennast kokku võtta, sulges meilboksi, siis arvuti monitori, haaras

laualt mobiili, tõusis ning jalutas teeseldud rahulik-kusega välisukse poole.

„Väike suitsupausik,” ühmas ta kui muuseas ja muigelsui vastaslauas istuvale ametikaaslasemale Anule.

Viimane ei olnud mitte tavaline naine, kellega ühist tööruumi jagati, vaid teineteise jaoks oldi parimad sõbrannad.

„Sa liiga tihti neid pausikuid ei tee vä?” kuulis Melissa sõbranna ironiat, enne kui uks tema selja taga kerge klõpsuga sulgus.

Melissa toetas tänaval, kohe peaukse kõrval, selja vastu majaseina ning sulges silmad. See kõik tundus talle nagu nähtud filmist või mingist loetud raamatust. Ta avas silmad, ohkas. Telefon oli endiselt kramplikult peos ja nimetissõrm liikus kiire liigutusega üle displei. Kummaline video, sõnum ... kõik alles. Ta hingas sügavalt sisse ja kuigi oli kohal see miski, mis seda teha ei tahtnud, vajutas siiski uuesti Play.

Ekraan virvendas. Sama udune valgus. Sama naer. Ja siis liikumine. Keegi teisel pool kaamerat ütles midagi, kuid mida, ta kohe ei mõistnud. Aga see hääl ... Jah, ta tundis seda häält. Video ei lõppenud vaid stoppkaadriga temast. Selles peitus kõik see, mida ta oli aastaid püüdnud iga hinna eest unustada, endale valetanud. Naine tundis hirmu ja tõmbus üle keha pingesse.

„Eiii!” sosistas ta vaikselt iseendale.

Ta keris tagasi. Kuulas uuesti ... Jah, nüüd oli selge – see oli tema enda hääl. Melissa käsi hakkas nii tugevalt värisema, et ta pidi telefonist lausa kahe käega kinni hoidma. Ta üritas meenutada nähtut, seda olukorda, aega ... aga ei mäletanud hästi. Või ... ta oli otsustanud mitte mäletada.

Telefon tema värisevates pihkudes hakkas vibreerima, andes märku uuest saabunud sõnumist. Taas polnud tahtmist seda avada, kuid uudishimu võidutses ja ta tegi seda ikkagi.

„See on alles algus! Ja tea, ma ei jäta. Enam mitte!”

—

Märkamatul möödus tunnike. Trepil mõtete küüsis istuv naine ei märganud, et väljas oli päikesepaiste vahetanud välja tumedad pilved ja kui taevast hakkas korraga ämbrite kaupa vett kallama, alles siis hüppas ta ehmunult püsti. Ta sai hetkega läbimärjaks, hoolega sirgendatud juuksed tõmbusid lokki ja hommikul kiiruga peale pandud ripsmetušš voolas laiali. Kui ta algul oli sellest veidi ehmunud, siis juba järgmisel hetkel tundus see vihm vägagi vabastav. Ununes video, ununesid saadud ebameeldivad sõnumid. Ta keerutas ennast vihmasajus ja tundis rõõmu taevast alla sadanud värskendusest. Siis teda märgati.

Melissat oli raske mitte märgata. Sihvakas keha, kuldpruun nahk ja pikad heledad juuksed vaid lisasid vürtsi tema kaunile näolapile. Säravvalge naeratus tõi välja üliarmsad väikesed põselohud. Teda ei saanud mitte armastada. Ta meeldis kõigile, eelkõige kaamerale, ja seda juba noorukieast.

Mööduvad inimesed olid kiiruga leidnud endale varjualuse ja mõned neist olid jäänud lähedal asuva kohviku katusealusesse. Vihmas keerutav Melissa ei märganudki neid kohe, kuid kui märkas, siis peatus ja punastas. Lihtsalt, ta polnud arvestanud nii arvuka vaatajaskonnaga. Ta kohendas ennast kiirelt, võttis trepilt oma läbimärja suitsupaki ja astus kiirelt uksest sisse.

Kontoris ei olnud enam kedagi, isegi Anu mitte. See tundus kummaline, sest viimastel kuudel, peale seda, kui Anu oma mehe juurest ära tuli ja omaette elama asus, tuldi tööle ja lahkuti siit koos. Tavaliselt mindi veel kas või pooleks tunniks nurga taga asuvasse kohvikusse, kus tehti vähemalt tassike kohvi.

Melissa jalutas kerges häämingus ringi ja piius igaks juhuks ka koridori lõpus asuva ukse vahelt sisse. See oli puhkeruum.

„Ja mida sina siin veel teed? ... Neiu ei tunne kella või?” tõgas kohviaparaati puhastav tema otsene tööandja ja kohendas ninal prille.

„Vabandage, ma kaotasin vist ajataju, ma – ma otsin oma sõbrannat. Ärge laske ennast minust segada. Juba lahkun,” vastas naine kergelt segadusse sattudes, püüdes vaikelt ust sulgeda.

„Neiu! Oodake!” hüüdis mees.

Melissa tegi veel mõned sammud ja alles siis peatus, kui kuulis uuesti hüüdu. Ta hingas sügavalt sisse ja läks tagasi.

„Jah?!” pobises ta kohmetult.

„Kuidas teie nimi on?”

„Melissa. Melissa Soopalu,” vastas naine vaikselt, pea sosinal.

„Kes-kes?! ... Tule lähemale. Ära karda. Seisa palun siia laua juurde.”

Naine sisenes ebalevalt – ikkagi ülemus –, kuid too tõstis oma ruutu asetatud sõrmed, imiteerides kaamerat, ja vaatas naist läbi sõrmede, nagu ta filmiks.

„Milline ilu! ... Kas sa, Melissa, ise ka tead, kui hea sa välja näed?”

Naine ei saanud aru, millest äkki tulid talle külmavärinad peale. Ruumis polnud ju külm. Tõenäoliselt tuli see jäisus pilgust, mis teda niiõelda ilastavalt vaatas. Ükski Melissa lihas ei liikunud. Ta ei mõistnud, mis toimub ja ilmselgelt polnud tal hetkel ka võimet seda küsida. Suu lihtsalt seisis lukus.

„Ära karda. Sa ei pea mind kartma,” sõnas mees muiates, võttis endal prillid eest ja vaatas naisele otse silma. „Me otsime oma uuele kalendrile ja bänneritele kaanetüdrukut, ausalt öeldes, siiani tulutult. Mitmed modeliagentuurid oleme juba läbi sõelunud ja ... ets kae, selline maiuspala töötab siin, meie juures ... Hämmastav!” See viimane oli öeldud siira ja tõelise imetlusega.

„Ah! ... Jätke!” sõnas Melissa kergelt punastades. „Ei ole ma midagi nii ilus, et teie kaanetüduks sobiksin,” vastas ta õrnatooniliselt, malbelt, ja lasi pilgu häbelikult maha.

„Armas neiu. Jäta see pigem proffide otsustada, eks!” vastas mees, haaras pintsakutaskust telefoni, valis numbri ja helistas.

„Ahoi, Märth! ... Lugu järgmine. Ei ole vaja meil enam seda piigat otsida ... Jaa-jaa ... olemas. Sa ei kujuta ettegi, kust ma ta leidsin! ... Ise sa oled üks loomaaed ... Eiiiii! ... Siit, oma kontorist. Jah! ... Lenda siia! ... Side lõpp!”

„Nonii, me kaunitar ...” alustas mees, asetades telefoni tagasi taskusse. „Ma loodan, sul ikka on nii-palju aega, et leiad võimaluse veel mingi 20 minutit siin olla ja mu kamraadist fotospetsi ära oodata?”

Melissa noogutas.

„Kas sa sooviksid seniks ehk kohvi?”

„Jah, palun. See oleks tore,” vastas naine küsijale naeratust kinkides.

Ei möödunud kümmet minutitki, kui uks hoogsalt lahti tõmmati ja kuulus habetunud näoga fotospets ruumi tormas.

„Tema?” Siseneja osutas käega kohvi nautivale Melissale.

„Tema-tema!”

Habemik tegi paar sammu naisele lähemale, võpatas järsku ja vaatas teda teatud üllatusega. See ei jäänud märkamata ka teistel ruumis olijatel.

Kuid koheselt mees kogus end ja lõi enda ees, nüüd juba hoopis teistsugust üllatust välja näidates, käed kokku.

„Mnjaa, härra Valdek Koplus!” Ta lõi taaskord käsi kokku. „Sa oled seekord end tõesti ületanud,” jätkas fotograaf, püüdes jätta muljet, et ilmselgelt on ta naise ilust meelitatud.

Ta aina lähenes, ja siis jälle kauges istuvast naisest, tehes samal ajal samasuguseid veidraid liigutusi kätega nagu ennist härra Kopluski.

Melissa vaatas teda tähelepanelikult, kuid ei suutnud märgata teeskluse poegagi. Rõõm mehe silmis paistis ehtne. Siiski oli naine pisut ärevil. Ta ei saanud aru, miks, kuid oli. Ehk võis see olla tingitud mehe pikast habemest, mis ei lasknud selle kandja nägu täielikult välja paista? Vaatamata kõigele, ja et mehe habe oli hoolitsemata, see väike iluviga muidu veatul näol muutis selle tema jaoks isegi kuidagi eriliselt sümpaatseks.

„Tere, mina olen Märth,” lausus mees elevusega, astus sammu naise poole, naeratas ja sirutas käe.

Käepigistus oli soe, aga osutus oodatust tugevamaks ja alles peale naise suust kostnud vaikset aii-d lasi ta käe vabandavalt lahti.

„Tuhat vabandust ... Jälle see sõrmus on ... Ah, ma naa kõhnaks jäänud, et varsti ta sel moel kaotan. Näe,” Märth tõstis sõrme ja keerutas sõrmust.

Melissa muigas, sest tõesti, mehe klotser tundus justkui juustupulga otsas baranka.